

vene. Jeg gad ogsaa nok vide, hvorledes Udvælgelsen af de Læringer skulde ske, som det blev tilladt at uddanne indenfor et Fag med begrænset Tilgang. Jeg tror ikke, det blev nogen behagelig Beskæftigelse for Socialministeren. Derimod erkender jeg, at det falder ind under en Læringslovgivning at søge at hindre, at enkelte Virksomheder antager et saa stort Antal Læringer, at de ikke kan faa den forsvarlige Uddannelse, og jeg tror heller ikke, nogen vil nægte, at der foreligger Tilfælde, hvor Anvendelse af Læringer i den enkelte Virksomhed af Profithensyn tager et Omfang, som udelukker en forsvarlig Uddannelse. Derfor vil vi fra vor Side gerne i et Udvalg forhandle om, under hvilke Former noget saadan bedst kan hindres.

Jeg skal derefter fremsætte enkelte Bemærkninger* om Lovforslagets Bestemmelser om Indførelse af Læringskommissioner. Efter min Opfattelse vilde det være gavnligt for begge Parter, Læremestre og Læringer, om Politiets Tilsyn med Læringsforholdene afløstes af et Tilsyn, der paa en ganske anden Maade, end Politiet kan være det, var indstillet paa de Spørgsmaal, der rejser sig ved Kontraktens Indgaaelse og under Læretidens Forløb. Jeg tror, at det i mange Tilfælde vilde være til stor Gavn, om der fandtes Organer, repræsenterende saavel Arbejdere som Arbejdsgivere, der paa et sagkyndigt og neutralt Grundlag kunde følge alle de Spørgsmaal, der her kommer i Betragtning. Det er rigtigt, hvad der er sagt fra anden Side, at dette ikke er nogen ny Tanke, det er en Tanke, der allerede rejstes i 1870'erne, som Arbejderkommissionen i 1875 beskæftigede sig med, og som drøftedes i Tiden op til den første Læringslovs Givelse i 1889. — Jeg maa maaske i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, at naar han her gjorde den Bemærkning, at det var der Grund til den Gang, fordi da havde vi ikke nogen Fabriklovgivning, saa maa det bero paa en Fejlhuskning, da det ærede Medlem dog ved, at den første Fabriklov fik vi den 23. Maj 1873.

Men det er et Spørgsmaal, naar man nu ønsker en saadan Udvikling, om det da ikke havde været klogere af Ministeren ikke at føre Spørgsmaalet frem i Skikkelse af

disse Læringskommissioner, som unægtelig har mødt meget stærk Modstand i store Kredse af Befolkningen. Det forekommer mig ogsaa, at en Del af den Kritik, der har mødt dem, har været berettiget. Det kan ikke nægtes, at disse Læringskommissioner er et omstændeligt Apparat: Kommissioner oprettede i enhver By, i en Række af Landets Sognekommuner og i hver Amtskommune. Jeg tror ogsaa, at Kommissionernes Sammensætning med nogen Berettigelse kan kritiseres. I denne Forbindelse maa jeg maaske sige til den højtærede Minister, at jeg tror heller ikke, der kunde være Tale om at give disse Kommissioner en saadan Fuldmagt, som er givet dem i § 1, hvor der bestemmes, at ved Lærekontraktens Indlevering til Godkendelse er Læremesteren pligtig at afgive saadanne Oplysninger angaaende sin Virksomhed, som Læringskommissionen maatte afkræve ham. Det forundrer mig i det hele taget, at Ministeren har villet tiltræde en Bestemmelse, der er holdt i saa stor Almindelighed. Der gives jo overhovedet ikke den Ting, som ikke en Læringskommission vilde kunne afkræve den erhvervsdrivende Oplysning om. Bestemmelsen er ikke en Gang begrænset til de Ting, der har Tilknytning til Læringsforhold.

Derfor tror jeg, at det vil vise sig, at man maa opgive disse Kommissioner i den Form, der her er givet dem. Jeg kan ikke komme bort fra, at man i Stedet for i denne Sag maa vende Blikket mod Arbejdsanvisningskontorerne, hvis Styrelse er sammensat paa en Maade, som gør dem egnede til denne Virksomhed, og hvor man i Forvejen har en betydelig Læringsanvisning, i hvert Tilfælde for Københavns Vedkommende, og noget lignende gælder jo for enkelte andre Byer. I Henhold til den gældende Lovgivning er jo ogsaa allerede Paategningen af Læringskontrakter for Københavns Vedkommende henlagt til Arbejdsanvisningsdirektoratet, og jeg for mit Vedkommende tror, at en Ordning paa dette Grundlag igen bør tages op til Overvejelse i det kommende Udvalg. Der er saa meget mere Grund til at gøre det, som der ogsaa tidligere fra betydelige Talsmænd indenfor Partiet Venstre er blevet fremsat den Opfattelse, at det er Vejen, og saa meget mere